

Louvain-les-Bains GRASGROEN (1980) FOTO WALTER VERDIN (in wijzerzin, vanaf linksboven: Myriam van Haute, Marina Olbrechts, Hilde D'Hooghe, Reinhilde Weyns, Anne van Schoor, Marleen de Clercq, Carine Janssens, Frie Depraetere, Hilde Wils, Cecile Houben)

gebeld om hem te vragen of ik er geen registratie van mocht maken. Hij vond dat geen slecht idee en ik heb het meteen aan Johan van Heddegem voorgelegd. De AV-Dienst kon echter alleen opnames maken in opdracht van de universiteit. Johan contacteerde professor Van Gorp en die heeft dan de officiële aanvraag voor de opname van *Cymbeline* ingediend. De interesses vielen gelukkig samen; een echt probleem stelde zich dus niet. Nadien heb ik nog veel opnames van theatervoorstellingen gemaakt, meestal in opdracht van de KU Leuven en van Luk van den Dries, die toen aan de VU Brussel werkte. Een andere belangrijke opdrachtgever was het VTC (Vlaams Theater Circuit en voorloper van het Vlaams Theaterinstituut). Na mijn burgerdienst ben ik op de AV-Dienst 'blijven hangen'. Ik werkte er freelance en buiten de uren was ik er met mijn eigen artistieke projecten bezig.

VTC-directeur Guido Minne was heel erg gewonnen voor videoregistraties van theater- en dansvoorstellingen. Hij nam Koen

van Daele in dienst om zich daarmee bezig te houden. Het is daar trouwens dat Koen van Daele en Frie Depraetere (nu directeur van ARGOS, centrum voor audiovisuele kunsten) elkaar hebben leren kennen. In zekere zin is ARGOS ontstaan uit het VTC. In het VTI was er een 'Audiovisuele Werkgroep', met o.a. Johan van Heddegem, Koen van Daele, Guido Minne, Annie Declerck en ik. Ik herinner me dat Carlos Tindemans (toen voorzitter van het VTC) heel intelligente teksten over dit onderwerp schreef. Uit dat nadenken over theater en video is ARGOS dus ontstaan. Eén van de eerste video's waarmee ARGOS een internationale distributie startte, was trouwens *Pas de Danse* (1989): een compilatie van vijf korte video's waarin telkens een choreograaf samenwerkte met een videomaker. Mijn samenwerking met Anne Teresa de Keersmaeker voor dit project (*Monoloog van Fumiyo Ikeda...*) lag tevens aan de basis van de video *Ottone, Ottone!* 1991 (ATDK: long shot! / WV: close up!).

Door al die registraties – en ook wel door

het feit dat Johan van Heddegem stilaan in de beheerraden van theater- en dansgezelschappen is gaan zetelen – werd de interesse van het Kaaitheter, Rosas en andere dansgroepen voor video-opnames gewekt. Of was het omgekeerd? De AV-Dienst was namelijk een gedroomde partner om registraties (en later 'echte' dansfilms) productieel mogelijk te maken.

Beeldende kunst en muziek

Ik was niet alleen met theater bezig. Thuis was ik eigenlijk de man van de plastische kunsten. Ik had kunstgeschiedenis gestudeerd, ging naar Documenta in Kassel en kwam daar in aanraking met de nieuwe media. In 1976 was er al belangrijke videokunst te zien, o.a. van Rebecca Horn en al die Amerikanen van de jaren '60-'70. Ook de lichtinstallaties van Dan Flavin en de neonsculpturen van Bruce Nauman intrigeerden me. Ik wou toen mijn licentiaatsthesis maken over *Naakt dat de trap afloopt* van Shigeo Kubota. Dat is een installatie met vier monitoren in de vorm van een